

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **XXX**

státní příslušnost: XXX

t. č. pobyt: XXX

zastoupen ustanoveným zástupcem Mgr. Jiřím Tašlem, advokátem advokátní kanceláře ADVOCADO legal s.r.o., se sídlem Jezuitská 582/17, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2023, č. j. MV-162099-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2023, č. j. MV-162099-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-30073-15/DP-2022, *se ruší a věc se vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná *nemá právo* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce neuspěl se svou žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *jiné/ostatní*. V Česku chtěl studovat intenzivní kurz anglického jazyka na soukromé jazykové škole. Podle správních orgánů se ale žalobcem zamýšlený účel pobytu nutně neváže

na naše území. Proto podle nich za tímto účelem nelze ani získat pobytové oprávnění. Soud tento právní názor neposvětil.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce pobýval v Česku na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studia* vydaného s platností do 31. 8. 2022. Původně studoval na Fakultě informačních technologií Vysokého učení technického. Toto studium mu ale škola ke dni 4. 6. 2022 ukončila pro nesplnění požadavků studijního programu.
3. Dne 15. 8. 2022 žalobce podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. Tentokrát ale za účelem *ostatní/jiné*, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobce chtěl v Česku absolvovat denní studium anglického jazyka. Organizovala ho společnost *Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s. r. o.* („Go Study“) ve školním roce 2022/2023 – konkrétně od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023.
4. Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-30073-15/DP-2022, OAMP žádost žalobce zamítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců („rozhodnutí OAMP“). Zdůraznil, že každý pobyt cizince na území Česka musí plnit nějaký konkrétní účel, k jehož naplnění je třeba pobytu na území delšího než tři měsíce, případně jednoho roku. Některé účely zákon výslovně pojmenovává. U *jiného* účelu by se ale mělo jednat o aktivitu, která skutečně odůvodňuje dlouhodobý pobyt cizince na území a tato aktivita by se měla pojit s územím České republiky.
5. Pokud má být účelem pobytu vzdělávací aktivita, která není studiem, měla by mít podobnou intenzitu jako studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Může se jednat např. o studium na střední nebo vyšší odborné škole. Podstatné je, aby se tato aktivita pojila s územím České republiky v takové míře, že ji cizinec nemůže plnohodnotně absolvovat jinde než na území Česka. V případě jazykového vzdělávání se však s územím pojí pouze studium českého jazyka, který je úředním jazykem České republiky. Absolvování kurzu anglického jazyka není obdobou jazykové přípravy ke studiu vysoké školy v České republice. Nejedná se totiž o aktivitu, kterou by bylo možné absolvovat pouze na území České republiky. Nemůže proto odůvodňovat udělení dlouhodobého pobytu.
6. OAMP nepovažoval za důvodnou ani námitku, že by zamítnutí žádosti negativně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije v Česku od roku 2019. Od té doby si zde sice mohl vytvořit určité vazby, nelze však říct, že by byly silné. Dopad do jeho soukromého života proto rozhodnutí mít nebude. Žalobce má rodinné vazby zejména v Bělorusku.
7. Žalobce se proti rozhodnutí OAMP odvolal. Žalovaná však jeho odvolání rozhodnutím ze dne 29. 11. 2023, č. j. MV-162099-4/SO-2023, zamítla a rozhodnutí OAMP potvrdila („rozhodnutí žalované“). Ztotožnila se s právním posouzením OAMP, že se studium anglického jazyka nutně neváže na území České republiky. Proto cizinci za tímto účelem nelze udělit povolení k dlouhodobému pobytu. Při posuzování naplnění účelu *jiné/ostatní* by stát měl disponovat širokým uvážením.
8. Žalobce namítal nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalované v tomto případě zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí. Žalovaný zná judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí může pro správní orgány plynout

přímo z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), pokud cizinec nepřiměřenost namítá. OAMP se touto otázkou zabýval. V odvolání žalobce ke svým vazbám na Česko nic konkrétního netvrdí. Tvrzení žalobce, že by mu v Bělorusku hrozil postih, protože nesplnil brannou povinnost, je spekulativní. Bělorusko se neúčastní ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

III. Žaloba

9. Žalobce žádal o dlouhodobý pobyt za účelem ostatní z důvodu účasti na jazykovém kurzu, který neslouží k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Týdenní rozsah studia byl 20 hodin osobní účasti ve škole *Go Study* společně s intenzivní domácí přípravou, jedná se tedy o rozsah obdobný studiu na vysoké škole v České republice nebo v přípravném kurzu pro takové studium. Je obecně dostačující, aby odůvodnil nutnost osobní přítomnosti cizince na území České republiky.
10. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že studium angličtiny není natolik specifickou aktivitou, že by ji bylo třeba absolvovat pouze na území Česka, neboť angličtina není úředním jazykem. Žalovaná porušila svou povinnost posoudit každou věc individuálně. Právě v cizineckých řízeních je více než jinde potřeba přihlédnout ke specifickým okolnostem daného případu, protože osobní situace cizinců jsou mnohdy zcela vybočující ze situací, na které mohl zákonodárce myslet při tvorbě právního předpisu. To potvrzuje i fakt, že zákon o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet možných účelů pobytu a pamatuje též na velmi specifické a výjimečné situace, při kterých má správní orgánů široký prostor pro správní uvážení.
11. V době podání žádosti pobýval žalobce v Česku již třetím rokem. Měl v plánu zde i nadále studovat na vysoké škole. To dokazuje též fakt, že je v tuto chvíli studentem Mendelovy univerzity v Brně. Nyní již neplní účel pobytu, který si v předmětném řízení žádal. Správní orgány však vedly řízení o této žádosti nestandardně dlouho.
12. Žalobce polemizuje také se s tím, že by Bělorusko nebylo účastníkem ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Česká republika ostatně od vypuknutí válečného konfliktu zakázala možnost žádat o pobytová oprávnění na svých zastupitelských úřadech nejenom občanům Ruska, ale také Běloruska. Pokud by žalobce chtěl jazykový kurz studovat jinde než v Česku, neměl by pak s ohledem na § 1 zákona č. 175/2022 Sb. možnost se sem vrátit. Ani podle aktuálního znění nařízení vlády č. 200/2022 Sb. není možné žádat o oprávnění k pobytu za účelem standardního studia na vysoké škole. Výjimka z nepřijatelnosti žádosti podle § 2 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení se vztahuje toliko na tzv. stipendijní pobyty podle § 64 písm. d) zákona o pobytu cizinců. To podle žalobce znamená dostatečnou provázanost pobytu s územím České republiky.
13. Rozhodnutí správních orgánů představuje zásah do soukromého života cizince, který tak musí opustit území České republiky. Z čl. 1 odst. 1 a z čl. 4 Ústavy vyplývá požadavek, aby soudy současně hodnotily přiměřenost důsledků vyvolaných rozhodnutími podle zákona o pobytu cizinců. Je také třeba zohlednit čl. 8 Úmluvy a navazující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která stanovuje několik kritérií, která se musí posuzovat.
14. Žalobce pobývá v Česku již od roku 2019. Převážnou dobu prezenčně studoval bakalářský studijní obor na veřejné vysoké škole a zbývající čas byl studentem jazykové školy. Dobře mluví česky, začlenil se do české společnosti a sociálního systému. Navázal zde hluboké vztahy jak s lidmi v České republice, tak s místní kulturou, zvyky a společností. Rád by zde

v budoucnu založil rodinu a přispíval k vývoji společnosti. Žalobce má v České republice své středisko zájmů jak z pohledu rodinného a sociálního, tak ekonomického.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně zopakovala důvody, pro které nebylo možné žádosti žalobce vyhovět. Odkázala také na nedávný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2024, č. j. 21 A 31/2023-40, který se týká skutkově obdobné věci. Městský soud podanou žalobu zamítl a dal žalované za pravdu, že účel pobytu v oblasti jazykového vzdělání se dá spojit výhradně s osvojováním si znalosti českého, nikoliv jiného jazyka.
16. Pokud žalobce argumentuje tím, že se jeho studium anglického jazyka pojí s územím České republiky vzhledem k jeho minulému a budoucímu, resp. současnému studiu, žalovaná nepovažuje daný argument za relevantní. Přístup žalobce ke studiu podle žalované nesvědčí o jeho snaze dospět k úspěšnému ukončení vysokoškolského vzdělání. Žalobce původně studoval na Fakultě informačních technologií VUT, poté začal studovat anglický jazyk a následně se přihlásil na studium oboru Technologie potravin na Agronomické fakultě Mendelovy univerzity. To podle žalované ukazuje, že se žalobce pouze snaží studovat cokoliv, aby si zajistil účel pobytu na území.
17. Žalobce má pravdu, že se řízení o jeho žádosti vedlo neúměrně dlouho. Lhůta, kterou zákon o pobytu cizinců stanoví pro vydání rozhodnutí, je však pouze pořádková. Její nedodržení nemá za následek nezákonnost následně vydaného rozhodnutí. To potvrzuje i judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41).

V. Hodnocení soudu

18. Dne 27. 3. 2023 se ve věci konalo jednání. Žalobce a jeho zástupce shrnuli podstatu žalobní argumentace a zaměřili se i na námitky na poli práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života. Zástupce žalované pro změnu zdůraznil, že je výrazem suverenity České republiky určit si, koho a za jakých podmínek vpustí na území. Sousední „účel vyžadující pobyt na území“ se pojí nejen s tím, že se tu musí pobyt reálně plnit, ale že je i na České republice, aby určila, které účely – nejde-li o ty zákonem výslovně upravené – jsou hodny toho, aby tu cizinec studoval. Účastníci řízení neměli žádné důkazní návrhy. Po jejich konečných návrzích soud vyhlásil tento rozsudek.
19. Žaloba je *důvodná*.

Žalobce dostatečně doložil účel pobytu

20. Soud úvodem předesílá, že nepochybně, že projevem principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je i možnost regulovat migraci a rozhodovat o tom, za jakých podmínek umožní cizincům vstup a pobyt na svém území. Zároveň ale platí, že *rozhodování o žádostech o pobytová oprávnění nesmí být svévolné*. Systém projednávání žádostí se má zakládat na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí i průběžném prověřování, že se tato pravidla v praxi také dodržují. To platí i v případech žádostí o pobytová oprávnění, na která neexistuje právní nárok (srov rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57).

21. Soud také souhlasí s obecnou tezí, podle které zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že dlouhodobý pobyt každého cizince na území musí sledovat nějaký konkrétní účel – typicky zaměstnání, studium, podnikání nebo sloučení rodiny. Zároveň je nezbytné, aby cizinec během celé doby pobytu tento účel skutečně naplňoval. Nestačí tedy například, pokud se cizinec zapsal ke studiu, aniž by skutečně plnil své studijní povinnosti. Nebo aby měl živnostenské oprávnění, aniž by skutečně podnikal.
22. Zákon o pobytu cizinců upravuje několik konkrétních účelů pobytu, pro které lze získat dlouhodobé vízum nebo dlouhodobý pobyt. Většina těchto účelů má svůj původ v unijním právu. Zároveň ale nevylučuje, aby cizinci žádali o pobyt za účelem, který zákon o pobytu cizinců výslovně nezná. V takovém případě se jim uděluje dlouhodobé vízum nebo pobyt za účelem *jiné/ostatní*. I v této situaci ale cizinci musí k žádosti o pobytové oprávnění předložit doklad potvrzující konkrétní účel pobytu na území [viz § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
23. Vzdělávání cizinců se bude ve většině případů realizovat v rámci dlouhodobého pobytu vydaného za účelem *studia*. Zákon o pobytu cizinců v § 64 definuje, co se v té souvislosti rozumí *studiem*. Jedná se o právní úpravu, která je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801. Za studium zákon o pobytu cizinců v určitých případech považuje i účast na jazykovém kurzu. Ovšem pouze pokud se jedná o přípravu ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
24. Jiné vzdělávací aktivity, než jsou ty, na které dopadají směrnice 2016/801 a § 64 zákona o pobytu cizinců, tedy nelze v České republice uskutečňovat na základě dlouhodobého pobytu (případně víza) za účelem studia. To ale neznamená, že by cizinci tyto jiné vzdělávací aktivity nemohli v Česku realizovat vůbec. Pouze to znamená, že si budou muset žádat o pobytové oprávnění za účelem *jiné/ostatní*. Půjde například o (1) vzdělávání cizince v neakreditovaném studijním programu na veřejné či soukromé vysoké škole; (2) vzdělávání ve škole, která je akreditována nebo má akreditovaný studijní program v jiném státě než České republice; (3) účast na jazykových a odborných kurzech a programech, které neslouží k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy; (4) případně účast na jiných studijně poznávacích a vzdělávacích kurzech a programech, které provádějí instituce, které nelze podřadit pod zákon č. 561/2004 Sb. (v případě základních, středních a vyšších odborných škol) nebo zákon č. 111/1998 Sb. (v případě vysokých škol).
25. Za pochopitelnou podmínku soud také považuje, aby se aktivity, které cizinec zamýšlí v rámci pobytu za účelem *jiné/ostatní* realizovat, skutečně vyžadovali jeho dlouhodobou přítomnost na území České republiky. Nemůže se tedy jednat o jednorázovou aktivitu nebo činnost, která není natolik časově intenzivní, aby vyžadovala pobyt cizince na území delší než tři měsíce, resp. jeden rok.
26. Se správními orgány se však již soud rozchází v tom, že by se (a) muselo jednat o takový účel pobytu, který se bude pojit výhradně s územím České republiky, a (b) který nebude možné realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince.
27. Ze zákonné podmínky doložit ke každé žádosti o pobytové oprávnění konkrétní účel pobytu podle soudu *nelze dovodit, že by cizinec musel zároveň prokazovat, že daný účel musí nutně plnit výhradně na území České republiky a nikde jinde*. V takovém případě by totiž nebylo možné získat pobytové oprávnění ani například za účelem studia na univerzitě, která

sice sídlí v České republice, ale má akreditaci z jiné země a výuka probíhá v jiném než českém jazyce. *Ad absurdum by* z tohoto důvodu *nebylo možné povolit téměř žádný pobyt*. Téměř žádný účel se neváže výhradně na území České republiky do té míry, že jej nelze realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince. Pracovat, studovat nebo podnikat cizinec také nemusí nutně jenom v Česku.

28. Jak soud uvedl výše, jazykovou přípravu lze za určitých podmínek považovat za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak, pouze pokud jde o přípravu na budoucí studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole, která zároveň tento jazykový kurz nabízí. V takovém případě cizinec absolvuje studium českého jazyka, aby následně mohl v češtině studovat. To však ale neznamená, že by cizinci nemohli na území České republiky absolvovat kurzy anglického (případně jiného) jazyka. Byť ne v režimu pobytu za účelem studia, ale v režimu pobytu za účelem *jiné/ostatní*.
29. Nejenom znalost češtiny, ale znalost cizího jazyka může být nezbytná také pro další studium na vysoké škole. Ostatně i řada akreditovaných studijních programů nabízených veřejnými vysokými školami probíhá v anglickém jazyce. A jejich studium se také považuje za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Soud proto nevidí žádný legitimní důvod k tomu, aby intenzivní roční kurz anglického jazyka nemohl být důvodem pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní*.
30. Spjatost účelu pobytu s územím České republiky musí existovat pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou cizinec žádá o pobytové oprávnění, musí realizovat v České republice, a proto je zde nutná jeho dlouhodobá přítomnost. *To žalobce splnil*. Výuka anglického jazyka měla probíhat na území Česka – na Kopečné 3 v Brně. Zároveň se jednalo o aktivitu, která je srovnatelně intenzivní jako „klasické“ studium. Žalobce doložil, že výuka měla probíhat v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně. Jedná se tedy o dostatečně intenzivní aktivitu, srovnatelnou s prezenční formou studia na vysoké škole. Je proto zřejmé, že vyžaduje dlouhodobou přítomnost žalobce na území.
31. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, který ve skutkově obdobné věci žalobu zamítl. Městský soud v tomto rozsudku souhlasil s právní posouzením žalované ohledně nenaplnění účelu pobytu *jiné/ostatní* v případě studia anglického jazyka na soukromé jazykové škole.
32. Relevantní pasáží tohoto rozsudku lze omezit pouze na jeho bod 16, ve kterém městský soud uvádí: „Sama žalobkyně se v žádosti ze dne 29. 9. 2022 nedomáhala pokračování svého pobytu na území České republiky z důvodu studia definovaného v ust. § 64 z.p.c. Pokud své vzdělávání u společnosti Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s. r. o. zamýšlela pokládat za jiné studijní aktivity, měla k žádosti doložit, jaký účel pobytu na území České republiky takové aktivity obnášejí. V prvostupňovém stejně jako v napadeném rozhodnutí se podle názoru soudu zcela opodstatněně rozvíjí přístup spočívající v tom, že se účel pobytu v oblasti jazykového vzdělání dá spojit výhradně s osvojováním si znalosti českého jazyka. Vzdělávání v anglickém jazyce potom nemůže představovat účel dlouhodobého pobytu v České republice, poněvadž angličtinu může žalobkyně studovat ve své vlasti či v kterémkoli státě, kde je úředním jazykem. Pouhý záměr žalobkyně zdokonalit se v anglickém jazyce, aby v České republice mohla v budoucnu studovat na vysoké škole či pracovat na pozici vyžadující znalost angličtiny, rovněž nelegitimizuje účel jejího dlouhodobého pobytu.“

33. S těmito závěry však zdejší soud nesouhlasí. Městský soud pouze nekriticky přebírá argumentaci OAMP a žalované, aniž by podrobněji zdůvodnil, proč právní názor správních orgánů považuje za správný. Zdejší soud však výše uvedl konkrétní argumenty, proč má za to, že přístup žalované i OAMP nemá žádnou oporu v platné právní úpravě. Správní orgány naopak s nemalou mírou svévole dotváří podmínky pro udělení pobytového oprávnění. Zdejší soud již ve skutkově podobné věci rozhodl v rozsudku ze dne 6. 3. 2024, č. j. 41 A 21/2023-36. V této věci shledal postup správních orgánů nezákonným i proto, že se náhle a neodůvodněně odchýlily od své ustálené správní praxe. V nynější věci tedy soud nemá důvod následovat zjednodušující závěry Městského soudu v Praze. Namísto toho následuje vlastní výše citované rozhodnutí.
34. Za nepodstatné soud považuje také námitky žalované, která ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce zjevně nemá v úmyslu přistupovat ke svému vysokoškolskému studiu tak, aby jej úspěšně ukončil. Předmětem řízení je pouze rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní*. Další studium na vysoké škole, které žalobce v meziobdobí započal, s předmětem řízení nijak nesouvisí.
35. Soud navíc na rozdíl od žalované nepovažuje za nic neobvyklého, že žalobce neúspěšně dokončil své předchozí studium a následně se přihlásil a zapsal ke studiu zcela odlišného studijního oboru. I mnoho českých studentů zanechá původně zvolené studium a zvolí si jiný obor, ať již proto, že je ten původní ne baví, anebo proto, že jej nezvládají. Pokud žalobci Vysoké učení technické jeho původní studium ukončilo v období, kdy již nemohl podat přihlášku na jinou univerzitu tak, aby ve studiu plynule pokračoval hned v dalším semestru, pak je pochopitelné, že se tuto dobu snažil překlenout prostřednictvím studia cizího jazyka. Z toho podle soudu nelze dovozovat, že se žalobce snaží obcházet pravidla pro pobyt cizinců, jak ve svém vyjádření naznačuje žalovaná. Pouze využil možností, které mu právní řád nabízí a požádal si o pobytové oprávnění za odpovídajícím účelem.
36. To, zda žalobce skutečně plní své studijní povinnosti a dosahuje ve studiu dostatečný pokrok, anebo zda se naopak jedná o tzv. „věčného studenta“, který studuje pouze proto, aby si uchoval postavení studenta a z něj plynoucí výhody, žalovaný samozřejmě následně může zohlednit při posuzování otázky, zda cizinec plní účel pobytu. V tuto chvíli však tato otázka vůbec není na stole.
37. Žalobce tedy podle soudu dostatečně doložil účel pobytu na území. K neudělení dlouhodobého pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců v jeho případě nebyl důvod. Související námitky žalobce jsou proto důvodné.
38. S ohledem na výše uvedené závěry soud považuje za nadbytečné se zabývat námitkou týkající se zásahu rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Protože soud shledal, že zde k neudělení oprávnění k dlouhodobému pobytu nebyl zákonný důvod, zrušil i rozhodnutí OAMP. Právní názor soudu váže oba správní orgány (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobci jako úspěšnému účastníkovi řízení vzniklo právo na jejich náhradu. Žádné však nevyčísлил (a

od soudního poplatku ho soud osvobodil), proto mu je soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

41. O odměně ustanoveného zástupce soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2024

Martin Kopa
samosoudce